

ΤΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΜΕ ΤΟΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΠΥΡΓΟ

Ρομπέρτο Σαντιάγο
Εικονογράφηση
Ενρίκε Λορένδο

Μετάφραση Αγαθή Δημητρούκα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΤΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΜΕ ΤΟΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΠΥΡΓΟ

Ρομπέρτο Σαντιάγο
Εικονογράφηση Ενρίκε Λορένδο

Μετάφραση Αγαθή Δημητρούκα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη - Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και νέους -
Τα Ποδοσφαιρόνια

Ρομπέρτο Σαντιάγο, *Το μυστήριο με τον στοιχειωμένο πύργο*
Roberto Santiago, *Los Futbolísimos: El misterio del castillo embrujado*

Μετάφραση: Αγαθή Δημητρούκα

Εικονογράφηση: Enrique Lorenzo

Προσαρμογή εξωφύλλου ελληνικής έκδοσης: Γεωργία Πατέρα

Προσαρμογή εικαστικών ελληνικής έκδοσης: Νίκη Αντωνακοπούλου

Διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Copyright© Roberto Santiago, 2015

Copyright© για την εικονογράφηση Enrique Lorenzo, 2015

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2020

Πρώτη έκδοση στην ισπανική γλώσσα από τις εκδόσεις
του Ιδρύματος SM, Μαδρίτη, 2015

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Σεπτέμβριος 2020

Published by arrangement with Ediciones SM

through Dos Passos Agencia Literaria

All rights reserved

ΚΕΤ Γ875 ΚΕΤ 551/20 ISBN 978-960-16-8737-7

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

1

ΜΕ ΛΕΝΕ Φρανθίσκο Γκαρθία Κάσας και τη στιγμή αυτή φοράω μια πράσινη καρό φούστα ασορτί με τις κάλτσες.

Είναι Σάββατο πρωί.

Είμαι στη μέση ενός λιβαδιού.

Και κάνει πάρα πολύ κρύο. Κι έχει έναν αέρα που σου παγώνει τα πόδια.

Είναι η πρώτη φορά στη ζωή μου που φοράω φούστα.

Νιώθω τον παγωμένο αέρα στα πόδια μου.

Συγκεντρώνομαι.

Ξεφυσάω.

Σκύβω λιγάκι και πιάνω και με τα δύο χέρια, όπως μου έχουν δείξει, έναν τεράστιο κομμένο κορμό δέντρου.

Ο κορμός είναι ψηλότερος από εμένα.
Τον κοιτάζω σταθερά.
Τότε ακούω φωνές πίσω μου.
Είναι οι συμπαίκτες μου.
Και οι αντίπαλοί μου.
Οι φατρίες.
Και οι προπονητές τους.
Κάθε φατρία έχει τις δικές της σημαίες.
Κι όλοι ανεξαιρέτως φοράμε φούστα.
Και τα κορίτσια και τ' αγόρια, και οι μεγάλοι επίσης. Όλοι.
Καρό φούστες διαφορετικών χρωμάτων.
Για ποιο λόγο;
Για πολλούς λόγους.
Και ο σημαντικότερος:
Γιατί βρισκόμαστε στη Σκοτία.
Δίπλα στη λίμνη ΜακΛάουντ.
Πολύ κοντά στον πύργο ΜακΛάουντ.
Στη μέση της κομητείας ΜακΛάουντ.
Ακούγονται φωνές σε πολλές διαφορετικές γλώσσες.
Όλοι έχουν καρφώσει το βλέμμα τους πάνω μου.
Σηκώνω τον κορμό λιγάκι ακόμα.
Μου είναι πολύ δύσκολο, στ' αλήθεια.
Είμαι σχεδόν έτοιμος να πετάξω τον κορμό.
Κοιτάζω τον κριτή, που είναι πολύ ψηλός κι έχει κόκκι-
να μαλλιά και γένια. Όπως κι ο προπονητής μας ο Μόρλεϋ.
Στη Σκοτία υπάρχουν πολλοί κοκκινομάλληδες.
Εισπνέω βαθιά. Στη συνέχεια κοιτάζω τους συμπαίκτες
μου με την άκρη του ματιού μου.

Είναι όλοι εκεί: Έλενα, Τόνι, Καμίνιας, Μαίριλυν, Τομέο, Ανίτα, Οκτώ, Μιρμύρης και... Γκρέτα.

Τα Ποδοσφαιρόνια σε απαρτία!

Και με κοιτάζουν.

Αναρωτιέμαι γιατί πρέπει εγώ να πετάξω τον τελευταίο κορμό.

Οι δύο πριν από μένα, ο Καμίνιας κι ο Τόνι, ήταν σκέτη καταστροφή.

Δεν είμαι ούτε ο ψηλότερος ούτε, βέβαια, ο δυνατότερος στην ομάδα μου, κι ωστόσο μου έτυχε η τελευταία βολή, η αποφασιστική. Η σημαντικότερη.

Η κορμοβολία είναι ένα πολύ απλό αγώνισμα: πιάνεις τον κορμό και τον πετάς όσο πιο μακριά μπορείς.

Αυτό είν' όλο.

Εδώ, στη Σκοτία, φαίνεται να είναι ένα άθλημα που αρέσει πολύ.

Εγώ, οπωσδήποτε, προτιμώ το ποδόσφαιρο.

«Εμπρός, Πακέτο!» φωνάζει η Έλενα.

«Come on!» λέει η Γκρέτα.

Η Έλενα έχει τα μεγαλύτερα μάτια που έχω δει ποτέ.

Η Γκρέτα είναι κοκκινομάλλα, κι όταν σε κοιτάζει, νομίζεις ότι διαβάζει τη σκέψη σου. Επιπλέον, έχει το ρεκόρ στα συνεχόμενα κοντρώλ με την μπάλα στο σχολείο μου και, σαν να μην έφταναν αυτά, είναι και Σκοτσέζα.

Εμένα δε μου αρέσει η Γκρέτα, ούτε η Έλενα ούτε κανένα κορίτσι του κόσμου. Το ξεκαθαρίζω αυτό από την αρχή, για να μην υπάρξουν παρεξηγήσεις αργότερα.

Και το επαναλαμβάνω: Δε μου αρέσει κανένα κορίτσι.

Το είπα και το ξεκαθάρισα.

Να μην πει κανείς μετά πως δεν τον ειδοποίησα.

Και τώρα, βέβαια, συγκεντρώνομαι στον κορμό.

Το πιθανότερο είναι να μου πέσει και να μου κάνει ζημιά σε κάνα πόδι, κι ύστερα να μην μπορώ να παίξω ποδόσφαιρο.

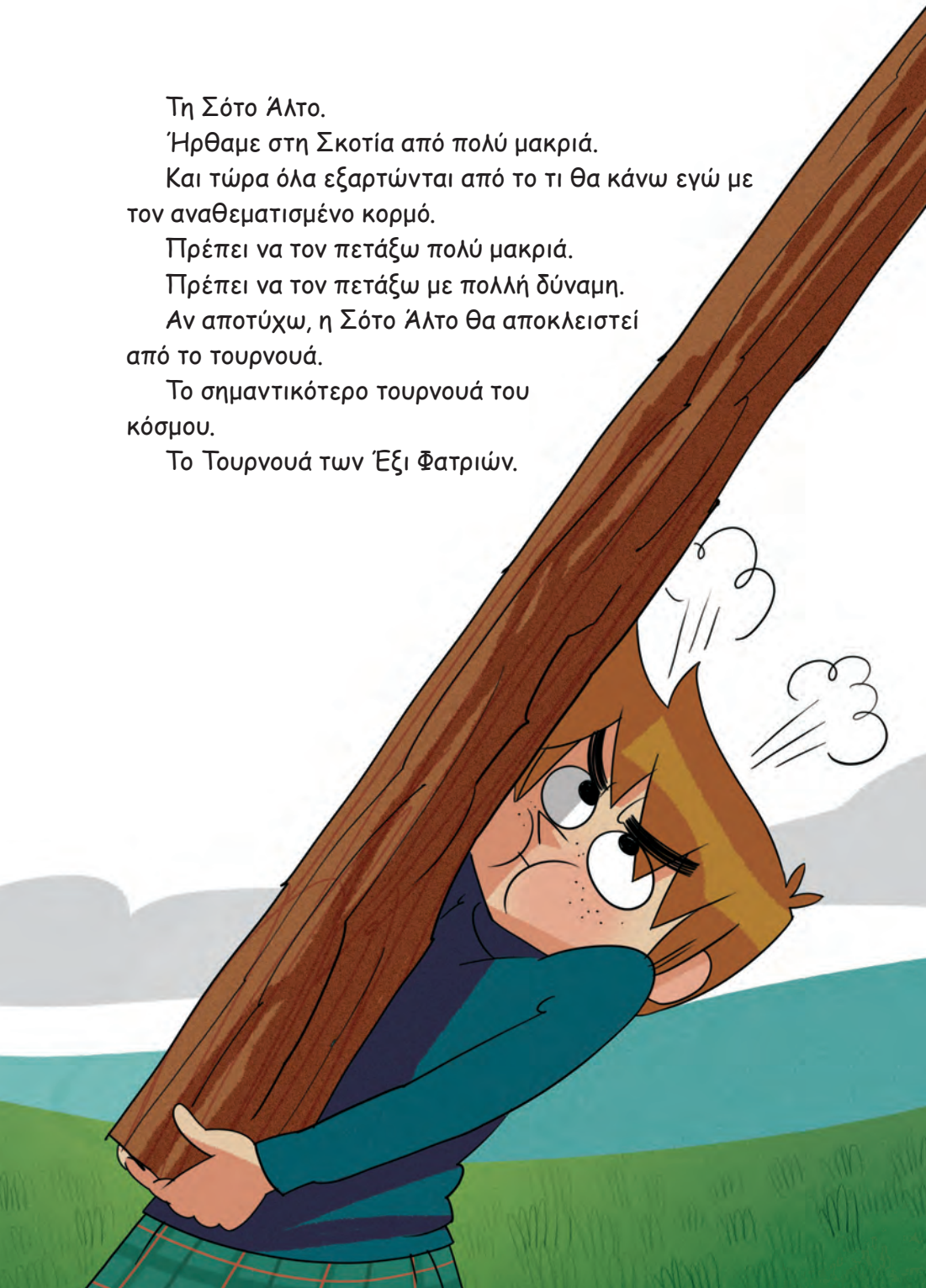
Αλλά πρέπει να τον σηκώσω όσο μπορώ και να τον πετάξω με φόρα.

Είναι πολύ σημαντικό για τη φατρία μου.

Εννοώ για την ομάδα μου.

Τη Σότο Άλτο.
Έρθαμε στη Σκοτία από πολύ μακριά.
Και τώρα όλα εξαρτώνται από το τι θα κάνω εγώ με
τον αναθεματισμένο κορμό.
Πρέπει να τον πετάξω πολύ μακριά.
Πρέπει να τον πετάξω με πολλή δύναμη.
Αν αποτύχω, η Σότο Άλτο θα αποκλειστεί
από το τουρνουά.
Το σημαντικότερο τουρνουά του
κόσμου.
Το Τουρνουά των Έξι Φατριών.

Ανταλλάσσω ένα βλέμμα με τον προπονητή Μόρλεϋ, ο οποίος, από τότε που ήρθαμε στον τόπο του, είναι πολύ παράξενος.

Πίσω από τον προπονητή μας φαίνονται οι πυργίσκοι του πύργου ΜακΛάουντ.

Σ' αυτόν τον πύργο έχουν συμβεί πολύ παράξενα πράγματα τις τελευταίες μέρες.

Πράγματα απίστευτα, που δεν έχουν καμία εξήγηση.

Αλλά τώρα δεν μπορώ να έχω τον νου μου σ' αυτά.

Τώρα πρέπει να πετάξω τον κορμό, και τέρμα.

Λέω στον εαυτό μου: «Τακέτο, συγκεντρώσου, δεν μπορείς ν' αποτύχεις».

Οι φωνές των φατριών δυναμώνουν.

Όλοι χειροκροτούν και φωνάζουν κι εγώ προσπαθώ να συγκεντρωθώ.

Πώς μου είπαν πως θα πάει πιο μακριά;

Πετώντας τον από το πλάι;

Προς τα πίσω;

Ο Μόρλεϋ μου κάνει νόημα να τον πετάξω από κάτω προς τα πάνω, και πίσω από την πλάτη.

Τα μέλη της φατριάς ΜακΛάουντ φωνάζουν και γελάνε βλέποντάς με να σηκώνω τον κορμό.

Στο βάθος, μουσικοί παίζουν γκαίντες.

Οι Σκοτσέζοι αυτό το τουρνουά το παίρνουν πολύ στα σοβαρά.

Ο κριτής φυσάει το κέρας.

Πρέπει να τον πετάξω τώρα.

Συγκεντρώνομαι.

Παίρνω φόρα.
Κλείνω τα μάτια.
Και πετάω τον κορμό με όλες μου τις δυνάμεις.

ΚΑΤΕΒΑΙΝΟΝΤΑΣ από τη σκάλα του αεροπλάνου, βρήκαμε μια ομάδα μουσικών με γκρίντες να μας υποδέχεται. Κι ένα τεράστιο πανό:

WELCOME SOTO ALTO

Σότο Άλτο ονομάζεται το σχολείο μου και η ομάδα ποδοσφαίρου στην οποία παίζω.

Για έναν μήνα λεγόμασταν Μονκάγιο, γιατί το σχολείο είχε ξεμείνει από χρήματα για αθλητικές δραστηριότητες και αναγκάστηκαν να δεχτούν τη χορηγία ενός καταστήματος αθλητικών ειδών του χωριού. Αλλά, ευτυχώς, η ομάδα τώ-

ρα ξαναλέγεται Σότο Άλτο, όπως λεγόμασταν πάντα, ένα όνομα που εμένα μου ακούγεται πολύ καλύτερο.

Κανονικά, τις διακοπές της Μεγάλης Εβδομάδας τις περνάω στο χωριό μου.

Και κάποιες φορές πηγαίνουμε για σκι.

Αλλά φέτος δεν παίζει ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Φέτος θα περάσουμε τη Μεγάλη Εβδομάδα στη Σκοτία.

Συμμετέχοντας σ' ένα πολύ σπουδαίο τουρνουά.

«Το σπουδαιότερο τουρνουά στον κόσμο» έλεγε ο προπονητής μας ο Μόρλεϋ όλη την ώρα.

Στον ίδιο διάδρομο προσγείωσης, λίγο πιο πέρα, υπήρχε έν' άλλο πανό, ακόμα μεγαλύτερο:

THE SIX CLANS INTERNATIONAL TOURNAMENT

Δηλαδή:

Διεθνές Τουρνουά των Έξι Φατριών.

Ο σαματάς που έκαναν οι γκάνιτες ήταν τεράστιος.

Πρώτος κατέβηκε τη σκάλα ο προπονητής μας, ο Μόρλεϋ, ο οποίος ανυπομονούσε να φτάσει στη χώρα του.

Με το που πάτησε στην πίστα του αεροδρομίου, έσκυψε και φίλησε το έδαφος.

Έπειτα κοίταξε τον ουρανό, πήρε πολύ σοβαρό ύφος και είπε δυνατά:

«They may take our lives but they'll never take our freedom!».

Οι γκάνιτες, σαν να του απαντούσαν, άρχισαν να παίζουν πιο δυνατά.

Είχα την Γκρέτα δίπλα μου, η οποία μου είπε:

«Είναι μια φράση από την ταινία *Braveheart*».

«Α» είπα εγώ «και τι σημαίνει;».

«Ήταν η πολεμική ιαχή του Γουίλλιαμ Γουόλας, του Σκοτσέζου ήρωα, και σημαίνει...» άρχισε να λέει η Γκρέτα.

Αλλά ο Τόνι τη διέκοψε.

Και είπε:

«Μπορεί να μας αφαιρέσουν τη ζωή, αλλά ποτέ δε θα μας αφαιρέσουν την ελευθερία μας».

Η Γκρέτα κοίταξε τον Τόνι με θαυμασμό.

«Έχω δει την ταινία πάνω από δέκα φορές» είπε εκείνος.

«Δεν ήξερα ότι σου άρεσε τόσο» είπε εκείνη.

«Μ' έχει μαγέψει το *Braveheart*» είπε ο Τόνι κάνοντας τον σπουδαίο «και με μαγεύει οτιδήποτε έχει να κάνει με τη Σκοτία».

«Ναι, σίγουρα, τώρα θα μας βγεις και ειδικός στα της Σκοτίας» είπε η Έλενα.

Να εξηγούμαι:

Ο Τόνι είναι αυτός από την ομάδα μας που βάζει τα περισσότερα γκολ.

Επιπλέον, είναι φιγουρατζής.

Και πάντα κάνει τον έξυπνο.

Εκτός του να κάνει άχαρα αστεία, ένα από τα αγαπημένα του χόμπι είναι να σπρώχνει τους άλλους.

Η Γκρέτα είναι η κόρη του προπονητή Μόρλεϋ και, παρόλο που είναι από τη Σκοτία, μιλάει σχεδόν τέλεια ισπανικά.

Η Έλενα είναι... Καλά, η Έλενα είναι από τους καλύτερους παίκτες της ομάδας κι από τα ωραιότερα κορίτσια του σχολείου και μάλλον κι όλου του κόσμου.

Ο Τόνι δεν ήξερε τι ν' απαντήσει στην Έλενα.

Έτσι, έδωσε σ' εμένα μια σπρωξιά λέγοντάς μου:
«Φύγε από τη σκάλα, πάντα στέκεσαι στη μέση».

Πήγα να πέσω, παρά τρίχα πρόλαβα να πιαστώ από την
κουπαστή της σκάλας και να μείνω όρθιος.

Βλέποντάς τον να κατεβαίνει τη σκάλα του αεροπλάνου
με το φιγουρατζίδικο ύφος του, κοίταξα δίπλα μου την Γκρέ-
τα και την Έλενα.

Κι είπα το πρώτο που μου κατέβηκε στο κεφάλι:

«Τόνι, μπορεί να μας αφαιρέσεις τη ζωή, αλλά δε θα μας
αφαιρέσεις ποτέ την ελευθερία μας».

Με τις γκάντες και τον θόρυβο των άλλων αεροπλάνων,
ο Τόνι δε με άκουσε.

Η Γκρέτα και η Έλενα γέλασαν.

Ήμασταν εκεί.

Στο αεροδρόμιο Ινβερνές της Σκοτίας.

Ο Καμίνιας, η Ανίτα, η Μαίριλυν, ο Τομέο, ο Μιρμύρης, η
Έλενα, ο Οκτώ, ο Τόνι, η Γκρέτα κι εγώ είχαμε μια μυστική
συμφωνία.

Ήμασταν τα Ποδοσφαιρόνια.

Όπως έχω πει πιο πριν, με λένε Φρανθίσκο.

Κάποιοι με λένε Πάκο ή Πακίτο.

Αν και η πλειοψηφία με φωνάζει Πακέτο.

Ήρθαμε στη Σκοτία για να παίξουμε σ' ένα τουρνουά τη
Μεγάλη Εβδομάδα.

Στο Διεθνές Τουρνουά των Έξι Φατριών.

Μας κάλεσαν χάρη στον προπονητή μας, ο οποίος είναι
πολύ διάσημος κι έχει προπονήσει ομάδες παιδικού ποδο-
σφαίρου σε όλο τον κόσμο.

Μαζί με τον Μόρλεϋ μας συνόδευαν κι άλλοι δύο ενήλικες:
Ο Εστέμπαν, που είναι ο διευθυντής του σχολείου.

Και η Μαριμάρ, η μητέρα της Έλενας, εκπροσωπώντας
τους γονείς των μαθητών.

Κι η μαμά μου ήθελε να έρθει, αλλά είχε πολλές δουλειές
να κάνει, κι επιπλέον δεν πλήρωναν τα έξοδα του ταξιδιού
για περισσότερα άτομα, κι έτσι έμεινε στο χωριό με τον μπα-
μπά μου και τον αδερφό μου.

Όταν αποχαιρετιόμασταν στο αεροδρόμιο, μου είπε:

«Να φέρεσαι καλά και να πλένεις τα δόντια σου και να
τρως λαχανικά... Φαντάζομαι πως οι Σκοτσέζοι τρώνε λα-
χανικά, σωστά;».

«Δεν ξέρω, μαμά».

«Αυτά τα πράγματα πρέπει να τα ξέρεις» είπε η μαμά μου. «Αχ, το αγοράκι μου, που πάει με το αεροπλάνο πολύ μακριά... Θα μου λείψεις, αγάπη μου».

Έπειτα μ' αγκάλιασε πολύ σφιχτά μπροστά σε όλους κι εγώ κοκκίνισα λιγάκι κι έκλεισα τα μάτια για να μη δω τα γέλια και τις γκριμάτσες των συμπαικτών μου.

«Α, και να βάλεις πολλά γκολ σ' αυτούς τους Σκοτσέζους» μου είπε, χωρίς να μ' αφήνει.

«Μαμά, δεν είναι τουρνουά ποδοσφαίρου, σου το έχω εξηγήσει ένα εκατομμύριο φορές» της απάντησα.

«Μα αφού εσείς είστε ποδοσφαιρική ομάδα. Τι πάτε να κάνετε σ' ένα τουρνουά που δεν είναι για ποδόσφαιρο;» με ρώτησε εκείνη. «Δεν το καταλαβαίνω, Φρανθίσκο. Τελευ-

ταία είναι πολλά πράγματα που δεν καταλαβαίνω· δηλαδή, πας στη Σκοτία με την ποδοσφαιρική ομάδα για να παίξεις σ' ένα τουρνουά που δεν είναι για ποδόσφαιρο, κι αποπάνω δεν ξέρουμε αν εκεί τρώνε λαχανικά... Πραγματικά δεν ξέρω, δεν ξέρω, δεν ξέρω...»

Επιτέλους μ' άφησε.

Και πήγε στον προπονητή Μόρλεϋ.

«Προπονητή» του είπε η μαμά μου «θα μπορούσα να μάθω τι είναι αυτό το τουρνουά που θα παίξουν τα παιδιά;».

Ο Μόρλεϋ, που ήταν με κοντομάνικο μπλουζάκι, όπως πάντα, ακούμπησε τα γένια του, γέλασε και είπε:

«Διεθνές Τουρνουά Έξι Φατριών είναι διεθνές τουρνουά για... τα πάντα».

«Μα πώς για τα πάντα;»

«Για τα πάντα» επανέλαβε εκείνος.

Και ξαναγέλασε.

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗ με τις γκρίντες και τα πανό, επιτέλους φύγαμε από το αεροδρόμιο.

Ένα πουλμανάκι μάς πήρε και μας πήγε από κάποιον δρόμο που διέσχιζε ένα δάσος.

Από το παράθυρο έβλεπες μια τεράστια λίμνη.

«Λίμνη ΜακΛάουντ» είπε ο Μόρλεϋ δείχνοντάς την.

«Είναι πολύ όμορφη και πολύ γαλάζια» είπε η Μαριμάρ, η μητέρα της Έλενας. «Στην Ισπανία δεν έχουμε τέτοιες λίμνες, τόσο... μεγάλες και τόσο γαλάζιες και τόσο, μανούλα μου, τι όμορφα που είναι όλα εδώ στη Σκοτία. ΜακΛάουντ τη λένε;»

Η Μαριμάρ ήταν ίδια με την κόρη της την Έλενα, αλλά σε μεγαλύτερη ηλικία.

Είχε τα ίδια μάτια.

Το ίδιο χρώμα μαλλιών.

Τον ίδιο τρόπο που κούναγε τα χέρια της.

Η μόνη τους διαφορά ήταν πως η Μαριμάρ δε σταματούσε να μιλάει.

Σαν να της είχαν πει μίλα και μη σταματάς.

«Πάντα ήθελα να έρθω στη Σκοτία, το έχω πει στην Έλενα. Ε, Έλενα, δε σου το 'χω πει ένα σωρό φορές;» συνέχισε. «Και να που τώρα είμαστε εδώ, τι συγκίνηση, στ' αλήθεια, σαν όνειρο μου φαίνεται όλο αυτό...»

«Θα μας χαλάσει το ταξίδι» μου είπε ο Καμίνιας, που καθόταν δίπλα μου στο πουλμανάκι.

«Κοίτα, κοίτα, ένας πύργος!» είπε ο Τομέο, δείχνοντάς τον επίσης από το παράθυρο.

Στην άλλη όχθη της λίμνης, βλέπαμε τώρα έναν τεράστιο πύργο με τις πολεμίστρες του.

«Πύργος ΜακΛάουντ» είπε ο Μόρλεϋ ατάραχος.

«Έλενα, το είδες;» της είπε η μητέρα της. «Είναι υπέροχος, μοιάζει με πύργο των παραμυθιών, τόσο μεγάλος και τόσο όμορφος και τόσο... Αχ, τι τύχη που έχουμε, κόρη μου. Το πρόσεξες ή δεν το πρόσεξες, Έλενα;»

«Μα πώς να μην το προσέξω, μαμά» της απάντησε η Έλενα, που επίσης έδειχνε λιγάκι κουρασμένη από τη μητέρα της.

Ο διευθυντής του σχολείου, ο Εστέμπαν, σηκώθηκε και στάθηκε στη μέση του διαδρόμου ενώ το πουλμανάκι συνέχιζε να προχωράει.

«Παιδιά, αυτή είναι μια ιστορική ευκαιρία για τη Σότο Άλτο» μας είπε. «Ελπίζω να ξέρετε να την εκμεταλλευτείτε. Θα είμαστε για μια εβδομάδα με ομάδες απ' όλο τον κόσμο. Κι επιπλέον, κι αυτή είναι μια έκπληξη που σας την κρατήσαμε κρυφή, θα κοιμόμαστε σ' αυτόν τον ίδιο τον πύργο ΜακΛάουντ».

«Όπα μας!» είπε ο Τομέο.

«Όλη την εβδομάδα στον πύργο;» ρώτησε η Ανίτα.

«Και οι άλλες ομάδες ή μόνο εμείς;» ρώτησε ο Οκτώ.

«Δεν είναι κανένας πύργος με φαντάσματα και τέτοια πράγματα, σωστά;» ρώτησε ο Μιρμίρης.

Μόλις ακούσαμε αυτή την τελευταία ερώτηση, όλοι γελάσαμε και κάναμε πλάκα.

Αλλά ο Μόρλεϋ, από τη θέση του, είπε:

«Στη Σκοτία, κάθε πύργος έχει και το φάντασμά του. Αυτό το ξέρουν όλοι».

Για μια στιγμή μείναμε βουβοί.

«Τι άνθρωπος είσαι εσύ» του είπε ο Εστέμπαν «πάντα με το αστείο σου!».

«Όχι αστείο» είπε ο Μόρλεϋ.

Η Μαριμάρ φάνηκε να θέλει να πει κάτι, αλλά το πουλμανάκι σταμάτησε φρενάροντας απότομα κι ο Εστέμπαν έφυγε κι έπεσε πάνω στον προπονητή.

«Συγγνώμη» του είπε ο Εστέμπαν.

«Οουουουουουουχ» είπε ο Μόρλεϋ και γέλασε.

Ο προπονητής Μόρλεϋ πάντα γελούσε με όλα, αλλά αυτό με τον πύργο και το φάντασμά του νομίζω πως δε μας άρεσε καθόλου.

«Welcome, μικρά μου» μας είπε μια φωνή.

Ο οδηγός είχε σηκωθεί και μας κοίταζε από το μπροστινό μέρος.

«Το όνομά μου είναι Ιγκόρ» μας είπε «αν και μπορείτε να με λέτε Ι. Πολλοί με φωνάζουν έτσι: "Ι". Μιλάω πέντε γλώσσες και θα είμαι οδηγός και ξεναγός σας. Φτάσαμε. Κατεβείτε».

Ο Ιγκόρ άνοιξε την πόρτα του μικρού πούλμαν.

Ο Ιγκόρ ήταν πολύ κοντός και περπατούσε σκυφτός, σαν να είχε καμπούρα. Φορούσε μαύρα και... σε φόβιζε λιγάκι.

«Κατεβείτε, είπα» επανέλαβε.

Κι όλοι κατεβήκαμε από το πουλμανάκι.

Ήμασταν στη μέση ενός απέραντου λιβαδιού.

«Τι δροσερός αέρας, τι ωραίος, τι καλά, πραγματικά» είπε η Μαριμάρ εισπνέοντας με όλη της τη δύναμη. «Στην Ισπανία δεν έχουμε αυτόν τον αέρα, τον νιώθεις που είναι διαφορετικός, πώς να το πω, είναι ένας αέρας πιο καθαρός».

«Δεν κλείνει το στόμα της ποτέ;» ρώτησε σιγανά η Μαίριλυν την Έλενα.

«Όχι» της απάντησε εκείνη.

Ο Ιγκόρ άρχισε να ξεφορτώνει τις βαλίτσες και τα σακιά διά μας. Τα πέταγε στο έδαφος χωρίς πολλή προσοχή, είναι η αλήθεια.

«Να σας βοηθήσουμε, άνθρωπέ μου;» του είπε η Μαριμάρ. «Δεν είναι ανάγκη να κάνετε εσείς όλη τη δουλειά. Άντε, παιδιά, να βοηθήσουμε τον Ι. Με ενθουσιάζει να σας λέω Ι!

Στ' αλήθεια μπορώ να σας λέω Ι; Χα, χα, χα, χα, χα, χα, τι αστείο. Εμπρός: όλοι να βοηθήσουμε τον κύριο Ι».

Αλλά, πριν προλάβουμε να κάνουμε κάτι, ο Ιγκόρ είχε ξεφορτώσει, ή, μάλλον, είχε πετάξει όλα μας τα πράγματα στο έδαφος.

«*Good afternoon*, καλό απόγευμα» μας είπε.

Στη συνέχεια, ανέβηκε στο πουλμανάκι κι έφυγε πατώντας γκάζι σαν να βιαζόταν πολύ.

Μείναμε τελείως μόνοι στη μέση εκείνου του λιβαδιού.

Δε φαινόταν κανείς τριγύρω.

Περίεργη υποδοχή.

«Έφερε κανείς απογευματινό;» ρώτησε ο Τομέο.

Δεν πρόλαβε ν' αποτελειώσει την ερώτηση, κι ακούστηκε ένας τρομερός ήχος κι άρχισε να σείεται η γη.

Ήταν ένας θόρυβος που ερχόταν από παντού.

Κοιτάξαμε γύρω μας.

Και ξάφνου τους είδαμε:

Μια ομάδα ιππέων καβάλα στ' άλογά τους βγήκαν από το δάσος και κάλπαζαν προς το μέρος μας.

Ήταν κάτι τεράστια άλογα. Μαύρα όλα. Θα 'ταν πάνω από τριάντα.

«Οι ΜακΛάουντ» είπε η Γκρέτα.

«Έχει πεθάνει κανένας άλλος από τον φόβο του ή μόνο εγώ» ρώτησε ο Μιρμίρης κοιτάζοντας τα μαύρα άλογα που κάλπαζαν καταπάνω μας.

Η αλήθεια είναι πως ήταν θεαματικό να τα βλέπεις να καλπάζουν.

Το έδαφος έτρεμε περισσότερο όσο πλησίαζαν.

Όταν τους είχαμε σχεδόν από πάνω μας, σταμάτησαν.

Οι ιππείς μάς κοίταξαν σαν να ήμασταν εισβολείς ή κάτι τέτοιο.

Όλοι τους φορούσαν φούστες και κάτι κάλτσες που έφταναν σχεδόν ως το γόνατο. Οι περισσότεροι φορούσαν και μπερέ κι ένα είδος σακακιού σε σκούρο κόκκινο.

Ο ιππέας που προπορευόταν ήταν ένας πολύ χοντρός άντρας με κόκκινη γενειάδα.

Ο Μόρλεϋ έκανε ένα βήμα μπροστά και είπε:

«Jordan MacLeod, go to hell».

Το άλογο χλιμίντρισε.

Η Γκρέτα, που είχε γίνει η προσωπική μας μεταφράστρια, μας είπε:

«Τζόρνταν ΜακΛάουντ, να πας στον διάβολο».

Ο ιππέας σήκωσε το χέρι και, δείχνοντάς τον με τον δείκτη, του απάντησε:

«Adam Morley, I hope a giant tree crushes your ugly face».

Η Γκρέτα μετέφρασε γρήγορα:

«Άνταμ Μόρλεϋ, ελπίζω ένα γιγάντιο δέντρο να λιώσει την ασχημόφασά σου».

Η ένταση ήταν χειροπιαστή.

Θα πάλευαν;

Θα συνέχιζαν να βρίζονται;

Τότε η Μαριμάρ σήκωσε το χέρι και είπε:

«Καλησπέρα σας, κύριοι ιππείς με φούστα. Είστε οι ΜακΛάουντ, σωστά; Με συγχωρείτε που διακόπτω τα σκοτσέζικα θέματά σας κι όλα αυτά τα τόσο όμορφα έθιμά σας, αλ-

λά, αν δε σας πειράζει, τα παιδιά εδώ έχουν κάνει ένα πολύ μακρινό ταξίδι και πρέπει να ξεκουραστούν για λίγο, να κάνουν ένα μπάνιο και να φάνε κάτι. Νομίζετε πως αυτό είναι εφικτό;».

ΟΤΖΟΡΝΤΑΝ ΜΑΚΛΑΟΥΝΤ ήταν ο αρχηγός της φατρίας ΜακΛάουντ.

Ήταν τόσο χοντρός, που το άλογό του φαινόταν ότι θα κατέρρεε από στιγμή σε στιγμή.

Έπειτα από τα λόγια της Μαριμάρ, αυτός και όλοι οι άλλοι ΜακΛάουντ άρχισαν να γελάνε ταυτόχρονα.

Ακόμα κι ο Μόρλεϋ γέλασε.

«Γελοία εγώ δεν υπήρξα ποτέ» είπε η Μαριμάρ. «Σας ευχαριστώ πραγματικά που γελάτε, αλλά δεν ήταν αστείο, το είπα πολύ σοβαρά... Αλήθεια, ξέρετε το ανέκδοτο μ' εκείνον που του έβαψαν το άλογο πράσινο; Έχει πολλή πλάκα, το

θυμήθηκα βλέποντας όλα αυτά τα άλογα. Αν θέλετε, σας το διηγούμαι αμέσως τώρα, αν και είναι λίγο μεγάλο...»

Όλοι κοιταχτήκαμε σαν να λέγαμε: «Δε γίνεται να είναι αλήθεια και ν' αρχίσει τώρα να διηγείται ένα ανέκδοτο».

Βρισκόμασταν σε χώρα που μας ήταν άγνωστη, στη μέση ενός λιβαδιού, περικυκλωμένοι από μια φατρία Σκοτσέζων που ήταν καβάλα σε κάτι γιγάντια μαύρα άλογα, κι εκείνη ήθελε να τους διηγηθεί ένα ανέκδοτο.

Ευτυχώς, ο Τζόρνταν ΜακΛάουντ την έκοψε απότομα.

«*Madam, we have no time for jokes*» είπε βρυχώμενος.

«*The Six Clans Tournament has just started!*»

«Αχ, τι είπες;» ρώτησε η Μαριμάρ έντρομη.

«Είπε: "Κυρία, δεν έχουμε χρόνο για ανέκδοτα. Το Τουρνουά των Έξι Φατριών μόλις άρχισε!"» εξήγησε η Γκρέτα.

«Ωραία, όμως τι τρόπος είναι αυτός να μιλάτε σε μια κυρία» διαμαρτυρήθηκε η Μαριμάρ. «Πολύ κακός, ε, πολύ κακός, κύριε ΜακΛάουντ».

Αλλά οι υπόλοιποι ανησυχούσαμε για άλλο πράγμα.

«Άρχισε ήδη το τουρνουά;»

«Πότε;»

«Γιατί;»

«Μόλις τώρα;»

Κοιτάξαμε γύρω μας να δούμε μήπως γινόταν κάτι.

Αλλά τίποτα.

Αν το τουρνουά είχε αρχίσει, οπωσδήποτε δεν το είχαμε πληροφορηθεί.

Ο Τζόρνταν ΜακΛάουντ μιλούσε αγγλικά και κάθε φράση του η Γκρέτα μάς τη μετέφραζε.

«Το Τουρνουά των Έξι Φατριών είναι πάνω από τετρακόσια χρόνια παλιό» είπε.

Υπήρξαν διάφορα επιφωνήματα.

«Ωωωωωωωωω».

«Μπορούν να συμμετέχουν ομάδες που πήραν ειδική πρόσκληση από κάποιο μέλος των φατριών» είπε.

«Εμάς ποιος μας κάλεσε;» ρώτησε η Μαίριλυν, που είναι αρχηγός της ομάδας.

«Εγώ καλώ» είπε ο Μόρλεϋ, που δεν έπαιρνε το μάτι του από τα άλογα.

«Α, δες τι καλά» είπε αμέσως η Μαριμάρ «ο μυστηριώδης προπονητής μας είναι μέλος των φατριών. Και το είχες κρυφό, ε, Άνταμ; Αυτό πρέπει να μου το πεις αργά αργά...».

Ο Τζόρνταν ΜακΛάουντ συνέχισε να μιλάει και η Γκρέτα συνέχισε να μεταφράζει:

«Παλιά συμμετείχαν στο τουρνουά οι έξι φατρίες, όπως δείχνει το όνομά τους».

«Πολύ λογικό» είπε ο Εστέμπαν.

«Αλλά, μετά τον πόλεμο των Τριών Σταυρών, όλα άλλαξαν» είπε ο Τζόρνταν. «Κάθε χρονιά το τουρνουά το διοργανώνει μία φατρία και καλούνται άλλες πέντε ομάδες απ' όλο τον κόσμο».

«Δε μου θυμίζει τίποτα από πόλεμο αυτό» είπε η Ανίτα, που είναι η σπασίκλα της ομάδας.

Ο Τζόρνταν δε σταμάτησε. Έμοιαζε να βιάζεται να μας τα εξηγήσει όλα.

«Το τουρνουά είναι πολύ απλό: Έχει μία δοκιμασία κάθε μέρα κι η ομάδα που μένει τελευταία αποκλείεται» είπε.

«Έτσι, την τελευταία μέρα μένουν μόνο δύο ομάδες που θα αναμετρηθούν».

«Και ποιες είναι οι δοκιμασίες;» ρώτησε ο Καμίνιας.

«Κανένας δε μας είπε τίποτα» είπε η Μαριμάρ. «Και, φυσικά, τα παιδιά ανυπομονούν να μάθουν τι είναι όλο αυτό, ποιες είναι οι δοκιμασίες, ποιες είναι οι άλλες ομάδες... Κύριε, με καταλαβαίνετε».

Το άλογο του Τζόρνταν σηκώθηκε στα πίσω του πόδια, σαν να ετοιμαζόταν να πηδήξει.

«*Anyone can get this woman to shut up once and for all, I beg you!*» είπε ο αρχηγός των Μακλάουντ.

«Θέλετε να σας το μεταφράσω κι αυτό;» ρώτησε ανήσυχη η Γκρέτα.

«Μετάφραζε εσύ, μετάφραζε, κι αναλαμβάνω εγώ να τον βάλω στη θέση του αν χρειαστεί» είπε η Μαριμάρ.

Η Γκρέτα ανασήκωσε τους ώμους της και μετέφρασε, με τον ίδιο τόνο φωνής που είχε χρησιμοποιήσει ο Τζόρνταν:

«Μπορεί κάποιος να κάνει αυτή τη γυναίκα να σωπάσει μια και καλή; Σας ικετεύω!».

Η Μαριμάρ φάνηκε έτοιμη να εκραγεί.

Ζάρωσε τη μύτη της.

Πλησίασε κι άλλο στο άλογο, με πολλή αξιοπρέπεια.

«Να σωπάσω εγώ, λέτε; Λοιπόν σωπαίνω» είπε. «Αυτό μας έλειπε, να λέτε τώρα πως το πρόβλημα εδώ είμαι εγώ. Μας υποδέχεστε στη μέση του κάμπου, πετάτε τις βαλίτσες μας όπως όπως, μας τρομάζετε με τα άλογα και με τους τρόπους σας, και βγαίνει πως το πρόβλημα είναι ότι εγώ μιλάω πολύ. Λοιπόν, ξέρετε τι σας λέω; Σωπαίνω, δε σκέφτομαι να ξανανοίξω το στόμα μου ώσπου να φύγω από τη Σκοτία. Α, και ξέρετε τι άλλο σας λέω;...»

«Μαμά, σε παρακαλώ!» της είπε η Έλενα.

Η Μαριμάρ, προσβεβλημένη, σταύρωσε τα χέρια κι έκανε μεταβολή.

